

05 DECEMBRIE

**SLUJBA
SOBORULUI
SF. CUVIOȘI
COLIVAZI
DE LA ATHOS**

TESALONIC, 2007

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΩΝ ΟΣΙΩΝ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΩΝ ΚΟΛΛΥΒΑΔΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

Ποίημα Μοναχής Ισιδώρας Αγιεροθεϊτίσσης

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ»
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 2007

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΩ

Ιστώμεν σίχους δ' και ψάλλομεν τα εξής προσόμοια.
Ἦχος δ'. Ὡς γενναίον εν μάρτυσιν.

Κολλυβάδων επέφανε, των Πατέρων η σύναξις, εις
χαράν εόρτιον, και εις αίνεσιν• ημάς καλούσα του
φθέγγεσθαι, σοφίας διδάσκαλοι, αληθείας ποταμοί,
έαρ χάριτος καίρετε• ως γαρ έλαφοι, εις υδάτων
πηγάς των ζωηρρύτων, πόθου σβέσαντες την δίψαν,
ναμάτων ρείθρα προχέετε.

Τον Μακάριον μέλψωμεν, Κολλυβάδων τον
πρόκριτον, της Κορίνθου πρόεδρον, τον θεόληπτον•

μεγαλυνούμεν Νικόδημον, της Νάξου το δώρημα,
όρους Άθω θησαυρόν, των γραμμάτων τε πρόβολον•
συνδοξάσωμεν, τον λαμπρόν της σοφίας αριστεά,
Αθανάσιον Παρίων, το θεοδόξαστον καύχημα.

Κολλυβάδων αινέσωμεν, την τετράδα την ένδοξον, ην
η Χίος έτεκεν, η μυρόνησος• συν Νικηφόρω τον
Νήφωνα, Παχώμιον ένθεον, και Παρθένιον σεπτόν,
κοινοβίων δομήτορας• θείους φύλακας, των θεσμών
των πατρώων και των νόμων, αρετών τε θείους
λίθους, τους ευπρέπεια χρυσιζοντας.

Τον Γρηγόριον στέψωμεν, εν ωδαίς τον Νισύριον,
Συλιβένης γόνον τε, Ιερόθεον• συν τω Σιλβέστρω
Παΐσιον, Αυξέντιον Κύριλλον, Σάββαν Ανθιμον
Κοσμάν, αυταδέλφους Παρθένιον και Ευμένιον, τον
Νεκτάριον άμα Νικολάω, και Παρθένιον Σκουρταίων,
συν Αρσενιω τους μάκαρας.

Θεοφόροι Διδάσκαλοι, Κολλυβάδες αιίδιμοι,
Εκκλησίας θέμεθλοι, αρραγέστατοι• Ευαγγελίου οι
τρόφιμοι, λυχνίαι αι φαίνουσαι, Αναστάσεως το φως,
την σκοτίαν ελύσατε• την ψυχόλεθρον, αρετών επί
όρους αναβάντες, και ζωής ευθείαν τρίβον, τοις επί
γης ομαλίζοντες.

Του Κυρίου το τάλαντον, οία δούλοι πιστότατοι,
Κολλυβάδες τίμιοι, ως ελάβετε• τούτο ιδρώσιν

ασκήσεως, νηστείαις και δάκρυσι, και παννύχοις προσευχαίς, πολιτεία αμέμπω τε• επαυξήσαντες, εις φωτός τον νυμφώνα εισελθόντες, της χαράς της αιωνίου, και της τρυφής απολαύετε.

Δόξα. Ἦχος α΄.

Των Οσίων πατέρων, τον χορόν ενθεώτατον, τους θεοφόρους Κολλυβάδες, δεύτε πάντες εγκωμίους ανυμνήσωμεν. Και γαρ ούτοι εν αληθεία, τον Θεόν τον εν Τριάδι επέγνωκαν, και εν οσιότητι και δικαιοσύνη, πάσας τας ημέρας της ζωής αυτών ελάτρευσαν. Αυτού δε εις τας χείρας, την καθαράν ψυχήν απέθεντο, παρ ού έλαβον των καμάτων ως μισθόν, δόξαν την ακήρατον, και ζωήν την εις αιώνας διαμένουσαν.

Και νυν.

Αμαρτωλών τας δεήσεις προσδεχομένη, και θλιβομένων, στεναγμόν μη παρορώσα, πρέσβευε τω εξ αγνών λαγόνων σου, σωθήναι ημάς, Παναγία Παρθένε.

Η ομόηχον Αναστάσιμον κατά το• Αμαρτωλών τας δεήσεις.

Εξαναστάς εκ του τάφου καθώς προείπας, και συνεγείρας, τον Αδάμ τον πεπτωκότα, Δέσποτα της σης Μητρός δεήσεσιν, παράσχου ημίν, του φωτός σου την θέαν.

Απόστιχα. Ήχος πλ. β΄. Τριήμερος ανέστης.
Οσίων Κολλυβάδων χορόν, εν δόξη εξασπράπτοντα,
ομοφώνως μακαρίσωμεν πιστοί, αυτοίς αναβοώντες,
Πατέρες Θεοφόροι, υπέρ ημών Θεώ πρεσβεύσατε.

Στιχ. Δίκαιος ως φοίνιξ ανθήσει...
Μακάριε Κορίνθου ποιμήν, το χαίρέ σοι φθεγγόμεθα,
Αθωνίτα ω Νικόδημε σοφέ, συμφώνως επαγάλλου,
και σκίρτα των Παρίων, ω Αθανάσιε το καύχημα.

Στιχ. Μακάριος ανήρ ο φοβούμενος τον Κύριον.
Ηλίου Αρχιφώτου αυγαί, Πατέρες τρισμακάριοι,
Κολλυβάδες Αναστάσεως το φως, εκφαίνετε εν λόγοις,
και έργοις αληθείας, και δαδουχείτε γης τα πέρατα.

Δόξα. Όμοιον.
Πατρί τω Ποιητή του παντός, Υιώ τε και τω Πνεύματι,
τη Τριάδι τη αγία οι πιστοί, τιμήν τε και λατρείαν,
προσκύνησιν τε δώμεν, Θεώ τω μόνω Βασιλεύοντι.

Και νυν. Όμοιον.
Αγγέλων τας χορείας σεμνή, Παρθένε παναμώμητε,
υπερέβης ως τεκούσα τον Χριστόν, Ον αύται μετά
δέους, λατρεύουσι και φόβου, και ατενίσαι ου
δεδύνηνται.

Απολυτίκιον.
Ήχος α΄. Της ερήμου πολίτης.

Κολλυβάδων πατέρων την χορείαν τιμήσωμεν,
Πνεύματος Αγίου τους μύστας, οικονόμους της
χάριτος• Χριστού το Ευαγγέλιον ημίν, εδίδαξαν εν
χρόνοις χαλεποίς• και αστέρες ως υπέρφωτοι των
ψυχών, της πλάνης σκότος λύουσι. Χαίροις των
Θεοφόρων η πλειας• χαίρετε Γένους στήριγμα•
χαίρετε αληθείας οι πυρσοί και πίστεως εκφάντορες.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΩ

Ιστώμεν στίχους ι´ και ψάλλομεν τα δ´ Αναστάσιμα
του ήχου.

Είτα των Οσίων Κολλυβάδων τα εξής•
Ήχος α´. Ω του παραδόξου θαύματος.

Ω των σων θαυμάτων Δέσποτα! ως αυγή φαινή, εν τω
κόσμω έλαμψε, Πατέρων περιφανών, η θεία σύναξις.
Αγάλλου χαρμονικώς, η Εκκλησία ως μήτηρ
καλλίτεκνος. Καλούσα πάντας πιστούς, προς ευωχίαν
Θεώ δε κραυγάζουσα. Θείους Κολλυβάδας δέχου, εις
πρεσβείαν Κύριε, και της σης Βασιλείας, δαιτυμόνας
ημάς ποιήσον.

Χορόν σεπτών Κολλυβάδων αινώ! Της Τριάδος
μύστας, Παρακλήτου στόματα, ταμεία καινοπρεπή,
της θείας χάριτος. Καυχάται χαρμονικώς, το
Αγιώνυμον Όρος του Άθωνος. Απέτεκε γαρ υιούς, και

κληρονόμους, αιώνας του μέλλοντος. Και η οικουμένη πάσα, ευφροσύνως γέγηθε, των πατέρων τους άθλους, θησαυρόν ως μέγα έχουσα.

Χριστού ο λόγος ο άγιος, Κολλυβάδες θείοι, εις γην την πανάγαθον, εσπάρη των καρδιών, των πραότατων ημών. Και έδωκεν αληθώς, εις εκατόν τον καρπόν τον άθανατον. Αρότρω γαρ προσευχών, και ταις συντόνοις νηστείαις και δάκρυσι• και τη καρτερία κόπων, της στερράς ασκήσεως, γεωργήσαντες τούτον, εις αιώνας μακαρίζεσθε.

Έτερα. Ήχος πλ. δ´. Τι υμάς καλέσωμεν. Άσμασι καινοίς ευφημείσθω μοι• ο Μακάριος, Κορίνθου ο θεόσοφος ποιμήν• ο Νικόδημος, της Νάξου και του Άθωνος φωστήρ• Παρίων, στολισμός ο Αθανάσιος• Πατέρων, Κολλυβάδων θείοι πρώταρχοι• θεσμούς αγίους τηρήσαντες, και τούτους οικεκδιδάξαντες. Συγγράμμασι, και ηθών τη τελειότητι.

Νήφωνα η Χίος απέτεκε, Κοινοβίων προεστώτα, Νικηφόρον τε σεπτόν• και Παρθένιον συν θείω, Παχωμίω τους κλεινούς• η Πάρος, στόμα πάγχρυσον τον Κύριλλον• η Άνδρος τον περιδοξον Αυξέντιον• η Νάξος Πλανάν Νικόλαον, τον Σίλβεστρον η Καισάρεια• η Κάλυμνος, θείον Σάββαν ουσ αινέσωμεν.

Γόνον Συλιβένης υμνήσωμεν, Ιερόθεον τον πάνυ, συν Κοσμά τω Αιτωλώ• και Παρθένιον συνάμα Ευμενίω αδελφούς• της Πάρου, πολιούχον τον Αρσένιον• Ρωσίας μέγα κλέος τον Παϊσιον• Σκουρταίων τιμήν Παρθένιον, Γρηγόριον τον Νισύριον• Νεκτάριον, Πενταπόλεως και Ανθιμον.

Η τα επόμενα. Όμοια.

Στόματα του Λόγου ασίγητα, Ευαγγέλιον το θείον, εκηρύξατε πιστοίς• και εκ πλάνης της ζοφώδους, ελυτρώσασθε πολλούς Πατέρες, Κολλυβάδες ιερώτατοι• Αγγέλων και οσίων ισοστάσιοι• Εδέμ της θείας οικήτορες, τω Θρόνω Θεού ιστάμενοι• Αιτήσασθε, ημίν πάσι θείον έλεος.

Δάκρυσι και πόνοις ασκήσεως• ω Πατέρες Κολλυβάδες, τον χιτώνα της ψυχής• ωραΐσατε ενθέως, οία φίλοι του Θεού• νηστεΐαις, αγρυπνΐαις και δεήσεσι• το σώμα υπετάξατε τω πνεύματι• και νυν ζώην προς την άληκτον, και φέγγος της Αναστάσεως. Μετέβητε, ακορέστως αγαλλόμενοι.

Άθωνος το Όρος αγάλλεται• και αι νήσοι του Αιγαίου, επευφραίνονται ημίν• Θεοφόροι Κολλυβάδες, οι σπουδάσαντες Χριστού την θείαν ουρανόθεν πολυμάθειαν• και πράξιν, θεωρίας ως επίβασιν• ημίν αξίως μετέδοτε, εν τρόποις της αγαθότητος• διδάξατε, ημάς πράττειν τα σωτήρια.

Δόξα. Ήχος πλ. δ´.

Τον ουρανόφρονα χορόν, των σεβασμίων πατέρων, δεύτε πάντες γηγενείς, εν ευσήμω ημέρα πανηγύρεως λαμπράς, χαρμονικώς υμνολογήσωμεν. Χαίρετε λέγοντες αυτοίς, ω Κολλυβάδες ιερώτατοι, της Παναγίας Τριάδος μύσται, και κήρυκες περιλάλητοι. Χαίρετε οι τον ζυγόν του Κυρίου, τον χρηστόν και ελαφρύν, επ ὤμων άραντες, και Αυτώ ακολουθήσαντες, απαρνησάμενοι τα του κόσμου τερπνά και επίκηρα. Χαίρετε οι την οδόν την στενήν, εν πλατυσμώ καρδίας αισίως βαδίσαντες, και τον καύσωνα της ημέρας, περιχαρώς βαστάσαντες, λαβόντες δε παρά Χριστού, της χαράς της αιωνίου το δηνάριον. Χαίρετε της Αναστάσεως κοινωνοί, και φωτός του απροσίτου, οι κληρονόμοι και συμμετοχοι. Αυτού τας ελλάμψεις, αξιώσατε ιδείν, τους μελωδούντας εκ πόθου, της Υμών πολιτείας, τα μεγαλεία τα εξαιρέτα.

Και νυν. Θεοτοκίον

Ο Βασιλεύς των ουρανών, δια φιλανθρωπίαν, επί της γης ώφθη, ... ον ικέτευε Μήτηρ ανύμφευτε, ελεηθήναι τας ψυχάς ημών.

Είσοδος• το, Φως ιλαρόν... το Προκείμενον της ημέρας, και τα Αναγνώσματα.

Γενέσεως το Ανάγνωσμα (Κεφ. ΙΔ ,14).

Ακούσας Ἀβραμ, ὅτι ηχημαλωτευται Λωτ ο αδελφιδούς
αὐτοῦ, ηρίθμησε ὅτι η κρίσις του Θεοῦ εστι.

Δευτερονομίου το Ανάγνωσμα Κεφ.Α, 8

Ειπε Μωύσης προς του υιους Ισραήλ ... οτι η κρίσις
του Θεου εστι.

Σοφίας Σολομώντος το Ανάγνωσμα (Κεφ. Δ, 7-15).

Δίκαιος, εὐν φθάση τελευτήσαι, εν αναπαύσει ἔσται.
Γήρας γαρ ὅτι χάρις και ἔλεος εν τοις ὀσοις
αὐτοῦ, και επισκοπή εν τοις εκλεκτοίς αὐτοῦ.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΙΤΗΝ.

Ἦχος α΄.

Η πανάμωμος νύμφη, του Βασιλέως των ὄλων,
Χριστοῦ του Θεοῦ ημών, πιστών δε μήτηρ και
τροφός, η εκκλησία η αγιωτάτη, σήμεραν συγκαλεῖ
ημάς, εις ευωχίαν μυστικὴν, και εορτήν
παγχαρμόσυνον. Τους ἄθλους προβάλλουσα ημίν,
των Κολλυβάδων πατέρων, και τα σεπτὰ αὐτῶν
κατορθώματα, και τας του πνεύματος θαυμαστάς
αριστείας, και της καλλίστης νίκης τα τρόπαια. Οὔτοι
γάρ οι τρισμακάριοι, την πτωχείαν ως τρυφήν
αδάπανον ελογίσαντο, την ακτημοσύνην ως πλούτον,
την σκληραγωγίαν ως ανάπαυσιν, και πάσαν ἄλλην
ἀσκησιν, ως μέγαν θησαυρόν ηγησάμενοι, εν σπουδή

ησπάσαντο. Νυν δε, πεποικιλμένοι των αρετών την ευπρέπειαν, τω θρόνω της θείας δόξης παριστάμενοι, της αληθούς μετέχουσιν αγαλλιάσεως, και ημίν εξαιτούνται, των επηγγελμένων αγαθών, την αιωνίαν απόλαυσιν.

Ήχος β´.

Ο Άθως, το ιερόν και αγιόλεκτον Όρος, καυχάται και γάννυται, ευλόγως υμίν ω Κολλυβάδες, Πατέρες περιώνυμοι. Εν χρόνοις γαρ σκολιοίς και διεστραμμένοις, την καλλίστρατον του ουρανού πορείαν, ευθυπόρως ανύσαντες, εν ευπειθεία καρδίας, εις όρος ανέβητε της απαθείας, και εις πόλιν εισήλθετε Θεού του ζώντος. Ένθα οράτε καθαρώς και εν προσώπω αγίω, τον μόνον καθαρών και πανάγιον Κύριον, τον εν Τριάδι προσκυνούμενον, και υπ Άγγέλων ασιγήτως μελωδούμενον. Αυτόν συν εκτενώς ικετεύσατε, του φωτίσαι και ημών της ψυχής τα όμματα, όπως ορώμεν καθαρώς της Βασιλείας, της επουρανίου την λαμπρότητα. Και Χριστόν δοξολογώμεν απαύστως, τον εκ των νεκρών εξαναστάντα, και πάσι παρεχόμενον, το φως της Αναστάσεως, το γλυκύ και ανέσπερον.

Ήχος γ´.

Χείρας κροτήσωμεν πάντες οι βροτοί, εν χαρά αγαλλιώμενοι, και εν καρδία καθαρά και χείλεσιν αρρυπώτοις, τους Κολλυβάδας Πατέρας, αξιοπρεπώς

μακαρίσωμεν. Και γαρ οὔτοι οἱ μακάριοι τον αγώνα τον καλόν, μέχρι τέλους ηγωνίσαντο. Εκτήσαντο δε πένθος το χαροποιόν, πραότητα βαθυτάτην, δικαιοσύνην τε Θεού, επείνασαν και εδίψησαν εν εφέσει. Ελεήμονες γενόμενοι και ταπεινοί τη καρδία, υπέμειναν ονειδισμούς, διωγμούς τε και πλείστας θλίψεις. Ὅθεν λαβόντες εκ Θεού, του μισθού την πλησμονήν, εις Βασιλείας ουρανών τας σκηνώσεις καταπαύουσιν. Και ημίν παρέχουσιν, ταις αυτών παρακλήσεσιν, οικτιρμών των Πατρικῶν τας αφάτους δωρεάς, και χαράν την αιώνιον.

Ἦχος δ΄.

Τους της Τριάδος της Αρχιφώτου και Παντουργού, τρεις θεαυγείς και μεγαλοφώνους κήρυκας, της τρισάγιου θεότητος τους τρεις υπερσόφους διδασκάλους, των Κολλυβάδων Πατέρων την Τριάδα την πρωτην και αρχικην, δεύτε εν φωναίς ασμάτων μεγαλύνωμεν. Μακάριον, τον της Κορίνθου γόνον ιερόν, και σοφόν αυτής Αρχιθύτην, τον ποιμένα των προβάτων των λογικῶν, και των Μοναζόντων αλείπτην. Νικόδημον ομού, της Νάξου βλαστόν τον πολύφορον, και του αγιολέκτου Ἄθωνος καύχημα περίβλεπτον, των δε γραμμάτων πρόβολον και φωστήρα θεοπύρσευτον. Συνάμα δε Αθανάσιον, της Πάρου τον καλλίκαρπον βλαστόν, και του γένους ημών αξιέραστον διδάσκαλον, τους καλάμους τους θεοκινήτους, της σοφίας τα ὄργανα και του

πνεύματος τα καθαρὰ οικητήρια. Τούτους υψούντες εν μέλεσιν ιεροίς, τῷ Θεῷ τῷ εν Τριάδι πρέσβεις ευμενεῖς, υπέρ του κόσμου παντός προβαλλώμεθα.

Ἦχος πλ. α´.

Χαίρει η μυρόνησος Χίος, και μητροπρεπῶς ευφραίνεται, τετράδα θείαν των Κολλυβάδων Πατέρων, τη Εκκλησία Χριστοῦ ως αναδειξασα. Νήφωνα τον ηγιασμενον των Κοινοβίων προεστῶτα, και της ησυχίας διδάσκαλον. Νικηφόρον ἐτι, των ασκητῶν την καλλονήν, και Μοναζόντων κανόνα ακριβέστατον, τον επόμενον καλῶς τοις ευαγγελικοῖς παραγγέλμασιν. Ωσαύτως Παρθένιον, τον της αγνείας φίλον και επώνυμον, της καθαρότητος δοχείον, και της αειπαρθένου και Θεοτόκου, λάτριν και ικέτην διάπυρον. Ομού δε και Παχώμιον, τον επ' ἔσχατων εκλάμπαντα, αρετῶν τον δόκιμον εργάτην. Μοναζουσῶν δε πατέρα και χειραγωγόν, τον δομήσαντα παρθενῶνα ιερόν, εις Θεοῦ των ὄλων αἴνεσιν. Ταις αυτῶν ικεσίαις Κύριε, δος ημῖν ἀφεσιν παισμάτων, και γνώσιν την αληθινήν, του φυλάττειν τα σα δικαιώματα, α παρα των αγίων Πατέρων εδιδάχθημεν.

Ἦχος πλ. β´.

Θείως μεγαλύνθητι ω ιερώνησος Πάρος, ὅτι εκ σου ανεβλάστησαν, του παραδείσου τα πολυτίμητα άνθη, οι των Κολλυβάδων εξέχοντες Πατέρες. Αθανάσιος ο

κάλαμος του Πνεύματος, και της σοφίας το λίκνον και το θείον ενδιαίτημα. Κύριλλος δε, το ευωδέστατον στόμα της αληθείας, το λαλήσαν τοις πιστοίς, ως άλλος χρυσορρήμων, τον ακίβδηλον πλούτον του Ευαγγελίου. Άρτι δε λαμπρύνει σε, ως μέγας πολιούχός σου, ο κλεινός Αρσένιος, των θαυμάτων ο πληρέστατος ποταμός, ο εξ Ηπείρου προελθών και σε εμπλήσας, τοις ζωηρρύτοις νάμασιν. Αυτών θαρούντες και ημείς ταις ιεραίς πρεσβείαις, των πλημμελημάτων αιτούμεθα ιλασμόν, όπως εύρωμεν παρά Θεού, εν τη ημέρα της κρίσεως.

Ήχος πλ. δ´.

Των Κολλυβάδων χείρετε, ω εκλεκτοί και θεοκόσμητοι σύλοι, Πατέρες πανσεβάσμιοι. Άνθιμε Κεφαλληνίας το κλέος, ο των ομμάτων των πρόσκαιρων στερηθείς, τοις δε καρδίας οφθαλμοίς, φωτός του ανεσπέρου απολαύων, και τούτου ταις αστραπαίς μυστικώς καταυγαζόμενος• ο κηρύξας τον Λόγον του Θεού, ταις υποδούλοις νήσοις, και Μονάς πλείστας ανεγείρας, εις δοξολογίαν του τα πάντα κτίσαντος. Και συ Κοσμά θεσπέσιε, της Αιτωλίας γέρας σκίρτησον, ο αφυπνίσας τον λαόν του Θεού, και διδάξας της αληθείας την πηγήν, και την της ψυχής επί τα καλά εγρήγορσιν. Αυτών την μάθησιν διψώντες και ημείς, ως ικέτες ταπεινοί εκζητούμεν, την προς τον Θεόν ημών μεσιτείαν, την ευπρόσδεκτον.

Ἦχος πλ. δ´.

Τους θειοτάτους λειτουργούς, και μύστας του Κυρίου, τους εν υστέροις χρόνοις λαμπρύναντας, των Κολλυβάδων τον χορόν, δεύτε εν αινέσει μακαρίσωμεν. Νεκτάριον της Πενταπόλεως τον σοφόν Αρχιποίμενα, Αιγίνης δε θησαυρόν και πλούτον θαυματόβρυτον. Νικόλαον δε πάλιν τον Πλανά, τον απλούν και ταπεινόν τη καρδία, Νάξου το θρέμμα το κάλλιστον, και του Ἀστεως των Αθηνών το σέμνωμα. Συν τούτοις την δυάδα, των αυταδέλφων της Κρήτης υμνήσωμεν, Παρθένιον και Ευμένιον, την Μονήν του Κουδουμά τους ανεγείραντας. Αυτών ταις διδαχαῖς στοικούντες, ως δούλοι και ημεῖς αγαθοί, το δοθέν τάλαντον φιλοπόνως εργασώμεθα.

Ἦχος πλ. α´.

Χιτώνας της ψυχῆς λαμπρύναντες, των αγαθών τη επιδόσει, λευχειμονούντες προβάλλουσιν ημῖν, τη φωτοχυσία τη αὔλω λαμπόμενοι, οι Κολλυβάδες οι πανίεροι. Σίλβεστρος ο Καισαρεύς, ο της θεωρίας υσιπέτης αετός, και Γρηγόριος ο Νισύριος, η φιλόπονος μέλισσα των καλών κατορθωμάτων. Παρθένιος των Σκουρταίων καύχημα, και του Ἀθωνος εγκαλώπισμα, και Ιερόθεος Συλιβένης ο γόνος, και του Μωρέως λύχνος ιλαρώτατος. Παῖσιος δε πάλιν, των Ρώσων η τιμία κορωνίς, των δε γραμμάτων η κρηπίς η εξαίρετος. Και Αυξέντιος ο εξ Ἄνδρου ορμώμενος, των χαρισμάτων του Πνεύματος

διόπτρα, και των εν Καρτελί πιστών το θεοπρόβλητον στήριγμα. Συν αυτοίς υπερλάμπει Σάββας, της Καλύμνου ο υιός, της πίστεως ο αμετάθετος βράχος. Θεόν τον ευδιάλακτον, συν πάσι τοις λοιποίς εξιλεούσιν, υπέρ ημών των εν πίστει τιμώντων, αυτών τα θεία μνημόσυνα.

Δόξα. Ήχος πλ. α΄.

Των τιμίων διδασκάλων του γένους ημών, των καλλιγράφων αριστέων του πνεύματος, την θεοσύστατον χορείαν, τους περίφημους Κολλυβάδας πατέρας, δεύτε πιστοί θεοπρεπώς επαινέσωμεν. Τω γαρ φωτί των καλλίστων έργων λάμπαντες, ωσει λύχνοι φαινοί, τον της πλάνης και αγνωσίας σκοτασμόν, ευχερώς διέλυσαν. Και επί λυχνίαν τεθέντες, της Εκκλησίας του Χριστού, πάσι τοις εν γη, αεί φαίνουσι καλώς, του Ευαγγελίου την λαμπρότητα. Και ούτω πάντας πείθουσι, του τηρείντας εντολάς, και Θεόν τον Νομοδότην δοξάζειν, τον εν Αγίοις δοξαζόμενον, και δι αυτών μεγάλως θαυμαζόμενον. Αυτών ταις ιεραίς εντεύξεσιν, δίδου και ημίν ο Θεός, τον θησαυρόν των δωρεών, και του σου ελέους την άβυσσον.

Και νυν. Ομόηχον.

Του θανάτου το πικρόν βασίλειον, τω σω θανάτω κατήργηται Κύριε, και η τυραννίς του Άδου πέπαυται, τη εκ νεκρών εγέρσει σου. Πάντες δε οι εξ

Αδάμ καταλαμπόμενοι, τω ανεσπέρω φωτί της Αναστάσεως, πιστεύοντες ομολογούμεν σε, συν Μυροφόροις γυναιξί και Αποστόλοις, Θεόν αληθινόν και παντοδύναμον, τον εκ Παρθένου σαρκωθέντα, εις το σώσαι τον άνθρωπον.

ΕΙΣ ΤΑ ΑΠΟΣΤΙΧΑ.

Ἦχος πλ. α΄. Χαίροις ασκητικῶν.

Χαίρει εν ευφροσύνῃ τερπνῇ, η Εκκλησία του Χριστοῦ ασματίζουσα, Πατέρων των Κολλυβάδων, συναγωγὴν ιερὰν, τους εφεπομένους θείοις δόγμασιν• ταμεία πληρέστατα, ευωδίας και χάριτος, Ευαγγελίου, του Αγίου τους φύλακας, τους διδάξαντας, τούτο λόγοις και πράξεσιν• φοίνικας υψικόμους τε και κέδρους εν ὕδασι, δικαιοσύνης φυέντας, εν ευλογίαις χρησιότητος, πλουτούντας τον κόσμον, και τη γη ανθηφορούντας, καρπὸν αθάνατον.

Στιχ. Ευλογητός ει Κύριε, ο Θεός των Πατέρων ημών. Δόξαν ως ουρανοί λογικοί, εκδιηγείσθε Κολλυβάδες τοις πέρασι, Μακάριε της Κορίνθου, φαινότατη λαμπάς, των Αρχιερέων μέγα σέμνωμα• συνάμα Νικόδημε, λύχνε Νάξου περίτρανε, και των γραμμάτων, ο οξύτατος κάλαμος, Ὅρους Ἄθωνος, το χαρίεν κειμήλιον• Πάρου υιέ θεοπέσειε, σοφέ Αθανάσιε, λόγων τελείων, ο ρήτωρ, της αληθείας η λύρα τε, Χριστόν ιλεούσθε, ω Πατέρες ημίν δούναι

παισμάτων άφρσιν.

Στιχ. Συναγάγετε Αυτώ τους Οσίους Αυτού.
Χαίρετε Κολλυβάδες σεπτοί, Νήφων της Χίου
Νικηφόρε Παρθένιε, Παχώμιε συν Σιλβέστρω, Άνθιμε
Σάββα Κοσμά, άμα Αρσενίω Ιερόθεε• της Κρήτης
Παρθένιε, αδελφέ τε Ευμένιε, Κύριλλε Πάρου, εν
Αιγίνη Νεκτάριε, και Παρθένιε, των Σκουρταίων
περίβλεπτε• Νάξου Πλανά Νικόλαε, Ρωσίας Παΐσιε,
συν Αυξεντίω, της Άνδρου, Νισύρου στέφος Γρηγόριε,
γνωστοί συν αγνώστοις, παρρησία υπέρ πάντων Θεώ
πρεσβεύσατε.

Είτα τα συνήθη Αναστάσιμα μεθ ὧν•

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄.

Στύλος του πυρός ωδήγει, τον νομολάτρην Ισραήλ, εκ
της καλεπής του Φαραώ δουλείας, εις την γην των
αγαθών, ην Θεός αυτοίς επηγγείλατο, τη του
Μωυσέως χειραγωγία. Ούτος πάλιν ο Θεός των
Πατέρων ημών, τω καιρώ της νέας χάριτος, δια των
θείων Κολλυβάδων, ημάς την γην των ουρανίων
δωρεών δείκνυσιν. Και γαρ τη Θεοδιδάκτω σοφία, και
των θείων έργων τω φωτί, πάντων πιστών τας καρδίας
στηρίζουσιν, εις το ορθώς πιστεύειν και τηρείν τα
θεία δικαιώματα. Αυτοίς και ημείς, θεοπρεπεί
μελωδία χρώμενοι, είπωμεν εν πεποιθήσει• Πατέρες
Κολλυβάδες χαριτώνυμοι, οι ομαλίσαντες ημίν οδόν
της σωτηρίας, ταις υμών ικεσίαις αξιώσατε, πάντας

φθάσαι εις τέλος, ουρανού την Βασίλειον
λαμπρότητα.

Και νυν.
Αναστάσεως ημέρα...

Απολυτίκιον.

Ήχος α΄. Της ερήμου πολίτης.

Κολλυβάδων πατέρων την χορείαν τιμήσωμεν,
Πνεύματος Αγίου τους μύστας, οικονόμους της
χάριτος• Χριστού το Ευαγγέλιον ημίν, εδίδαξαν εν
χρόνοις καλεποίς• και αστέρες ως υπέρφωτοι των
ψυχών, της πλάνης σκότος λύουσι. Χαίροις των
Θεοφόρων η πλειας• χαιρέτε Γένους στήριγμα•
χαιρέτε αληθείας οι πυρσοί και πίστεως εκφάντορες.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά την α΄. σιχολογίαν.

Κάθισμα. Ήχος α΄. Τον τάφον σου Σωτήρ.

Τας σάλπιγγας Χριστού, τας ηκούσας τω κόσμω, ζωής
αληθινής, τον θεόσδοτον νόμον, Πατέρας
ουρανόφρονας, Κολλυβάδας θαυμάσωμεν• τούτοις
χαιρέτε, από καρδίας βοώντες• της αμεινονος, χαράς
ημάς κοινωνήσαι, αξίους ποιήσατε.

Δόξα. Όμοιον.

Μακάριον σοφόν, της Κορίνθου ποιμένα, Νικόδημον
ομού Όρους Άθωνος δόξαν, συν τούτοις Αθανάσιον,
των Παρίων το καύχημα• μεγαλύνωμεν, των
Κολλυβάδων τους πρώτους• τους διδάξαντας,
Ευαγγελίου την χάριν, εν έργοις χρηστότητος.

Και νυν. (Αναστάσιμον).

Θανάτου τυραννίς, κατεπόθη Οικτίρμον, οικεία σου
βουλή, κατελθόντος εν Άδη, και σκότους το
Βασίλειον, κραταιά δυναστεία σου• διαλέλυται, της
γης δε πέρατα πάντα• φως ανέσπερον, της
Αναστάσεως είδον, και δόξαν απρόσιτον.

Μετά την β´ . σιχολογίαν.

Κάθισμα. Ήχος πλ. δ´ . Το προσταχθέν.

Τους θεωρούς της λαμπράς φωτοχυσίας, και
κοινωνούντας της υψίστης κληρουχίας, τους ως
Παύλος τα κάλλη, ουρανού ορώντας• Πατέρας τους
Κολλυβάδας οι γηγενείς, τιμώντες εν ετησίοις
εορτασμοίς• πόθω κρείττονι είπωμεν, της Αναστάσεως
ιδείν, ημάς καταξιώσατε την αγήρω τερπνότητα.

Δόξα. Όμοιον.

Ταις προσταγαίς καθυπείκοντες Κυρίου, και
παραδόσεσιν επόμενοι αγίαις, Κολλυβάδες Πατέρες
έφυγον ενέδρας• της πλάνης καινοτομίας τε τους
κρημνούς, και σκότος της αγνωσίας της χαμερπούς•

και κακίας τα βάραθρα, διο ζωής αληθούς, αρθέντες εν υψώμασι• Φως Χριστού πάσι φαίνουσι.

Και νυν. (Αναστάσιμον).

Βασιλεύς και Δεσπότης των απάντων, η προαιώνιος πηγή της Ζωαρχίας, εκουσίως θανάτου δι ήμᾶς εγεύθη• και τάφω τριημερεύσας μετά σαρκός, ανέστη αυτεξουσίως ως δυνατός• του δε Άδου συνέτριψε, αδιαλύτους δεσμούς, και πάντας συνανέστησε• Δόξα ψάλλειν τω κράτει σου.

Μετά τον Πολυέλεον.

Κάθισμα. Ήχος δ´. Κατεπλάγη Ιωσήφ.

Τα κειμήλια πιστοί, των θεοσδότην δωρεών, και χαρίτων δαψιλών, τους πληρεστάτους ποταμούς, τους Κολλυβάδας Πατέρες μεγαλυνούμεν. Τούτων την πολλήν εκθειάζοντες, δόξαν εκ Θεού, ην εκτήσαντο• ότι φθαρτών ηλόγησαν εμφρόνως, ίνα Κυρίω αρέσωσιν• Αυτών ζηλούντες την πολιτείαν, των κακών αποστώμεν.

Δόξα. Όμοιον.

Τους χιτώνας της ψυχής, εν τη ασκήσει αρετών, ωραΐσαντες καλώς, οι Κολλυβάδες οι σεπτοί, δικαιοσύνης τε στέφει πεποικιλμένοι, ίστανται Θεού κατενώπιον, δόξης τω φωτί αστραπτόμενοι• και συν Αγγέλοις άδουσι τον ύμνον, τη τρισαγίω Θεότητι• Αυτών πρεσβείαις, Χριστέ παράσχου, ημίν λύσιν

παισμάτων.

Και νυν. Ὁμοιον. Αναστάσιμον.

Εν τῷ Ἄδῃ κατελθὼν, ὁ πανυπέρτατος Θεός, ηχημαλώτευσας αὐτοῦ, τὴν ἐξουσίαν τὴν πικρὰν, καὶ τοῖς βροτοῖς ἐδωρήσω ἐλευθερίαν, ὅθεν ὁ Ἀδάμ ἀγαλλόμενος, ἄσματα καινὰ ἀναμέλπει σοι• καὶ ἐν φωνῇ αἰνέσεως δοξάζει, τὴν σὴν ἁγίαν Ἀνάστασιν• αὐτὴν ἀπαύστως, ὁμολογούμεν, καὶ πιστῶς προσκυνούμεν.

Εἶτα τὸ α΄ ἀντίφωνον τοῦ δ΄ ἤχου.

Καὶ τὸ Προκείμενον.

Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει καὶ ὡσεὶ κέδρος ἡ ἐν τῷ λιβάνῳ πληθυνθήσεται.

Στίχος. Πεφυτευμένοι ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου, ἐν ταῖς αὐλαῖς Αὐτοῦ ἐξανθήσουσι.

Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει...

Εὐαγγέλιον Ἑωθινόν. (οσιακόν).

Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι...

Δόξα.

Ταῖς τῶν Κολλυβάδων πρεσβείαις ἐλεήμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νυν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις Ἐλεήμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Ιδιόμελον. Ἦχος πλ. δ´.

Ἐν τῷ ελαίῳ τῶν ἀρετῶν, καὶ προσευχῶν τῆ ἀκοιμῆτῳ
εγρηγόρσει, τὴν λαμπάδα τῆς ψυχῆς ὑμῶν,
ἀνημμένην ἐκρατήσατε, πανσεβάσμιοι Κολλυβάδες
Πατέρες. Ὅθεν τοῦ Νυμφίου ἐλθόντος, ἐν τῇ ὥρᾳ τῆς
νυκτὸς, ἔτοιμοι εὐρεθέντες, συνεισήλθετε Ἀυτῷ εἰς
τοὺς γάμους, καὶ ἐν τῷ νυμφῶνι τοῦ φωτὸς
οικήσαντες, χαρὰς μετέχετε ἀνεκλαλήτου. Ἀυτὸν δε
ῶς υἱοὶ καὶ κληρονόμοι ἀληθεῖς, δοξολογεῖτε εἰς
αἰῶνας, τὸν Ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, καὶ παρεχόμενον
ἡμῖν, ζωὴν ἀληθινὴν καὶ ἀθάνατον.

Σώσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου...

Εἶτα οἱ Κανόνες.

Ὁ Ἀναστάσιμος.

Καὶ τῶν Ἀγίων. Ὁμῶχος.

Οὐ ἡ ἀκροστιχίς: Χαίρετε Κολλυβάδες σεβάσμιοι.

Ωδὴ Ἰσιδώρας.

Ἦχος α´. Ὁ εἰρμός. Ἀναστάσεως ἡμέρα. Τροπάρια.

Χαριτώνυμον χορείαν, Κολλυβάδων σεπτῶν• ἄσμασι
θεαρέστοις ἐγκωμιάσωμεν πιστοί, καὶ γὰρ οὗτοι
ἀληθῶς, ἐν λόγοις σοφοῖς, καὶ ἔργοις χρηστότητος,
τῷ Θεῷ εὐηρέστησαν.

Ἀγγελότροπον τὸν βίον, ἐπὶ γῆς ἐν σαρκί• ἔσχετε
Κολλυβάδες• καὶ γὰρ νηστεῖαις προσευχαῖς,
ἀγρυπνίαις τε μακραῖς, δακρῦν ῥοαῖς, καλῶν τε

ασκήσεσιν, την ψυχὴν ἐπιτερώσατε.

Ἰσχυρόφωνες τοῦ Λόγου, ἐν ἐσχατοῖς καιροῖς•
σάλπιγγες γεγονότες οἰκονομίαν τὴν Αὐτοῦ,
διηγήσασθε τρανῶς, Πατέρες ἐν γῆ, καὶ πάντας
ηγείρατε, πρὸς ἀρίστην μετάνοιαν.

Θεοτοκίον.

Ῥητορεύσεις θεηγόρων, ἐπὶ σοὶ Προφητῶν Κόρη
Θεοκυήτορ πέρας εὐλήφασι καὶ γαρ, ἀπεκύησας
σαρκί, φθορὰς παρεκτός, Υἱὸν ὁμοούσιον, τῷ Πατρὶ
καὶ τῷ Πνεύματι.

Ὡδὴ γ´. Δεῦτε πόμα πίωμεν καινόν.

Ἐχαιρεν ὅσοις Ἀσκηταῖς, πάλαι Ἄθως τὸ ὄρος τὸ
Ἀγιώνυμον, ἐτι δε νυν πατρικῶς, σκιρτὰ Κολλυβάδων
τῷ χορῷ, καὶ θείως ἀγάλλεται.

Τόμοι ὡς καινότατοι ζωῆς, Κολλυβάδες τὸν νόμον τὸν
θεοχάρακτον, ἐν ταῖς πλαξὶ καρδιῶν, ἐγράψατε
κόσμῳ δε παντί, αὐτὸν ἐδιδάξατε.

Ἐπεσεν ὁ σπόρος τοῦ Θεοῦ, εἰς τὴν γῆν τῆς καρδίας
υμῶν τὴν κρείττονα, ὡ Κολλυβάδες σεπτοί, καρπὸν
δε ἀπέδωκε πολὺν, τὸν μὴ παλαιούμενον.

Θεοτοκίον.

Κύριον τῶν ὅλων καὶ Θεόν, ἐν κοιλίᾳ σου ἔσχες

Θεοχαρίτωτε, και εν αγκάλαις ταις σαις, ως βρέφος εβάστασας Αγνή, και γάλακτι έθρεψας.

Συναπτή. Εκφώνησις. Ότι συ ει ο Θεός ημών.

Κάθισμα. Έχος πλ. δ΄. Ανέστης εκ νεκρών. Πατέρων Ιερών, Κολλυβάδων την μνήμην, αινέσωμεν πιστοί, χαρμονικώς βοώντες• χαίρετε μαργαρίτες, της Εκκλησίας οι πολυτίμητοι• χαίρετε, ευλογίας της ουρανίου πηγαί αθόλωτοι, Θεοφανείας έσοπτρα λαμπρά, και φίλοι της σοφίας.

Δόξα.

Έχος ο αυτός. Την Σοφίαν και Λόγον. Αποστόλων επόμενοι διδαχαίς, και κανόνων εκόμενοι ιερών, την πίστιν ετηρήσατε, Κολλυβάδες την άμωμον• και παραδόσεις θείας, καλώς εφηρμόσατε• Ευαγγελίου άξιοι, φανέντες διδάσκαλοι• όθεν Βασιλείας, τους στεφάνους λαβόντες, φωτός απολαύετε, και αλήκτου τερπνότητος, συν Αγγέλων ταις τάξεσι. Θρόνω παρεστώτες Θεού, υπέρ του κόσμου Αυτόν ικετεύετε, του δωρήσασθαι χάριν, και ειρήνην την άνωθεν.

Και νυν.

Όμοιον. Αναστάσιμον.

Κατελθών εν τω Άδη σωματικώς, του θανάτου συνέτριψας τα δεσμά, και πάντας συνανέστησας, του

δοξάζειν σε Κύριε• και ανυμνείν το κράτος, της σης αγαθότητος• χαρμονικώς τε ψάλλειν σοι, ωδήν χαριστήριον• όθεν οι σοι δούλοι, τω φωτί κοινωνούντες, εκ τάφου πηγάζοντι, ευφροσύνης πληρούμεθα, και συμφώνως βοώμέν σοι. Δόξα τη ση δόξη Σωτήρ, ότι ηνόρθωσας Εύας ολίσθημα• και ενέδυσας πάντας, στολήν της θεώσεως.

Ωδή δ´. Επί της θείας φυλακής.

Ο του Θεού ονομαστός, και περισπούδαστος υίός, ύμνοις και ωδαίς ευφημείσθω, ο κλεινός Μακάριος, ο της Κορίνθου Άγγελος• πρώταρχος Κολλυβάδων ο μέγας, ο ουρανώσας την γην, θείοις διδάγμασι.

Λελαμπρυσμένος τη ψυχή, της θεαρχίας τω φωτί, σκότος αμειδές απεκρούσω, ιερέ Νικόδημε, γόνε της Νάξου άξιε• Άθωνος κορωνίς η τιμία, του Παρακλήτου φωνή, οξύς τε κάλαμος.

Λάβε Σιών εμόν βλαστόν, η νήσος Πάρος εκβοά, νέον Αθανάσιον μέγαν, των γραμμάτων πρόβολον, και της σοφίας τρόφιμον• έκλαμπρον οικουμένης φωστήρα, Χίου Σχολής αρχηγόν, Γένους διδάσκαλον.

Θεοτοκίον.

Υψηλοτάτοις εν φρεσί, σεμνολογήσωμεν πιστοί, γης και ουρανού την Κυρίαν, ην Αγγέλων τάγματα, εν ευλάβεια σέβουσιν• όχημα υπερφέρον τη δόξη, και

γαρ υπάρχει Θεόν, ως σωματώσασα.

Ωδή ε΄. Ορθίσωμεν ὀρθρου βαθέος.

Βασίλειον στέφος εδέξω, ω Νικηφόρε της Χίου
επάξιον εκ Κυρίου, και Εδέμ κατώκησας, ένθα
τρυφήν ακόρεστον, εύρες μισθόν των ιδρώτων σου.

Ανύστακτον ὄμμα ο Νήφων, το της καρδίας τηρήσας
ηγήτωρ των Κοινοβίων, θαυμαστός εγένετο, εν
εγρηγόρσει νήψεως, λύχνος δειχθείς αγιότητος.

Διδάσκαλος πίστεως μέγας, ο θείος Κύριλλος πέλει
ως έδρασμα αληθείας, και Μονάς εδόμησε, της
νήσου Πάρου σέμνωμα, στόμα Χριστού ων
μυρίπνοον.

Θεοτοκίον.

Ελήλυθεν ὄμβρος καθάπερ, επί τον πόκον Παρθένε ο
Ύψιστος εν γαστρί σου, και αυχμόν εδρόσισε, της
προπατόρων πτώσεως, δείξας Αυτού σε γεννήτριαν.

Ωδή στ΄. Κατήλθες εν τοις κατωτάτοις.

Σκοπήσας τας επουρανίους Μονάς, υπερείδες τας εν
γη παροικίας, της Άνδρου και Καρτελί θησαυρέ, ω
Αυξέντιε, ο αυξήσας νουνεχώς, των ταλάντων σου
πλούτον.

Σεμνύνας των Αθωνιτών τους χορούς, ο Παρθένιος

Σκουρταίων η δόξα, τω στέφει κατορθωμάτων
πολλών, νυν παρίσταται, λευκοφόρος λειτουργός,
Ουρανόις θαλάμοις.

Επλήσθη της υπερκοσμίου χαράς, της Ρωσίας ο λαός
αναδείξας, τον φίλον της ενάρετου ζωής, τον Παῖσιον,
ερμηνεύσαντα Γραφών, θεοπνεύστων τους λόγους.

Βοήσας εν τω υποδούλω λαώ, ο Κοσμάς της Αιτωλίας
ο γόνος, τον λόγον τον ζωηφόρον Χριστού,
εξανέστησεν, των Ελλήνων τας ψυχάς, τας εν σκότει
κειμένας.

Θεοτοκίον.

Αγγέλων τους επουρανίους χορούς, υπερέβης
ασυγκρίτως τη δόξη, Παρθένε Υπεραγία σεμνή, ως
βαστάσασα, Βασιλέα του παντός, μητρικαίς σου
ωλέναις.

Εκφώνησις. Συ γαρ ει ο Βασιλεύς...

Κοντάκιον. Ἦχος δ´. Επεφάνης σήμερον.

Κατά χρέος άπαντες, των Κολλυβάδων, την χορειαν
μέλψωμεν, τους εν υστέροις τοις καιροίς, τρανώς
ημίν εκδιδάξαντας• της αληθείας, το μέγα
μυστήριον.

Ἐτερον. Ἦχος πλ. δ´. Τη Ὑπερμάχῳ.

Τῶν Κολλυβάδων τὸν χορὸν ἐγκωμιάσωμεν, τὸν ἐν ὑστεροῖς τοῖς καιροῖς μεγαλουργήσαντα, ἐν σοφίᾳ καὶ συνέσει θεοκινήτῳ. Ἐκ τοῦ Ἄθωνος αἰθρίως ἀνατείλαντα, καὶ τὴν κτίσιν ὑπερκάλλως ὠραῖσαντα• πόθῳ μέλποντες• Λόγου χαίρετε σάλπιγγες.

Ὁ Οἶκος.

Ἄπρατον τοῦ Κυρίου καὶ ἀνώνητον χάριν ἐκτήσασθε σοφοὶ Κολλυβάδες• ἐν οἷοις τρόποις ἐπὶ γῆς καλῶς αὐτὴν ἐμπορευσάμενοι, καὶ ἄχρι βίου τελευτῆς ὑμῶν, ἐν ἀκριβείᾳ συνέσει καὶ καρδίας καθαρότητι, φυλάξαντες ταύτην ἀμέμπτως. Διὸ καὶ χορηγεῖτε δαψιλῆ χρησιότητι τὰς δωρεάς, τοῖς ἐπαινοῦσι τὰ ἐξαιρετὰ τῆς πολιτείας ὑμῶν ἔπαθλα, καὶ ψάλλουσιν ἀνεμποδίστως ταῦτα•

Χαίρετε ἔσοπτρα τῆς σοφίας•

χαίρετε ἄροτρα ἀληθείας.

Χαίρετε τοῦ Θεοῦ λόγου οἱ ἀκάματοι σπορεῖς•

χαίρετε θεολογίας οὐρανοῦ σκαπανεῖς.

Χαίρετε τοὺς ἐν τῇ πλάνῃ σῶσαντες Χριστοῦ σαγήνη•

χαίρετε ψυχὰς πεινῶντων θρέψαντες δικαιοσύνη.

Χαίρετε Σταυρὸν Κυρίου ἀραντες προθύμῳ γνώμῃ•

χαίρετε ζυγὸν τοῦ σκότους ἐκτινάξαντες ὡς κόνιν.

Χαίρετε Εὐαγγελίου οἱ κηρύξαντες τοὺς νόμους•

χαίρετε καρδίας δέει στέρξαντες θεσμοὺς πατρῶους.

Χαίρετε τῆς ησυχίας τῆς καλλίστης ἐρασταί•

χαίρετε τοῦ Παραδείσου λαμπροφόροι οικισταί.

Λόγου χαιρείτε σάλπιγγες.

Συναξάριον του Μηναίου, και ακολούθως το παρόν. Τη αυτή ημέρα Σαββάτω της Διακαινησίμου, εορτήν επιτελούμεν και σύναξιν ποιούμεθα, των Οσίων και θεοφόρων Κολλυβάδων Πατέρων ημών, των επ' έσχατων των χρόνων, εκ του Αγιωνύμου Άθωνος ορμωμένων, πάσαν δε την του Χριστού Αγίαν Εκκλησίαν, εν λόγοις σοφοίς και έργοις αγαθοίς κοσμησάντων.

Στίχοι:

Γέγηθεν υμίν ο Άθως Κολλυβάδες,
Νύμφη δε Χριστού νυν Εκκλησία χαιρει.

έτεροι:

Σπείραντες Θεού την γνώσιν Κολλυβάδες,
δράγματα ζωής εθέρισαν αφθόνως.

Έτεροι:

Ημέρα Λαμπράς καταπαύσεως δεύτε
εργάτας φωτός στέψωμεν Κολλυβάδας.

Ταις αυτών αγίαις πρεσβείαις Χριστέ ο Θεός ημών,
και ημάς τω σω ελέει υιούς φωτός και ημέρας
ανάδειξον και της αιωνίου σου Βασιλείας
κληρονόμους ποιήσον, ως μόνος αγαθός και
φιλόανθρωπος. ΑΜΗΝ.

Ωδή ζ. Ο παίδας εκ καμίνου ρυσάμενος.
Σκιρτάτω νήσος Πάρος πλουτήσασα, Αρσένιον
έφορον, πάνυ ευκλεή, τον ευλογήσαντα αυτήν, των
απειρών θαυμάτων ταις χάρισιν, και όμβρους
καταγαγόντα πλουσίως, Ηλίας ως το πρότερον.

Μεσίτην τω Κυρίω προσάγομεν, αόμματον Άνθιμον,
κήρυκα θερμόν, Κεφαλληνίας τον υιόν, εξαρίθμους
Μονάς τον δομήσαντα, και θεία Πορταϊτίσσης εικόνη,
κοσμώντα Αστυπάλαιαν.

Ιδρώσι και αγώσιν ασκήσεως, Θεώ ευηρέστησε,
Σίλβεστρος κλεινός, της Καισαρείας ο βλαστός, και
της Ύδρας το μέγα ανάστημα, λογίους και συνετούς ο
εκπλήξας, σοφίας τελειότητι.

Ο Σάββας της Καλύμνου τιμάσθω μοι, θεράπων
πιστότατος, δούλος αγαθός, ο εισελθών εις την
χαράν, του Κυρίου πιστώσ ω εδούλευσεν, Αγίους γαρ
ενησκήθη εις Τόπους, και Πάτμον εις Θεάκουστον.

Θεοτοκίον.

Ιδού σε των ανθρώπων ως ειρηκας, αεί μακαρίζομεν,
πάσαι γενεαί, ότι επέβλεψε Θεός, ταπεινώσει τη ση
Παναμώνητε, ποιήσας σοι θαυμαστά μεγαλεία,
βραχίονι δυνάμεως.

Ωδή η´. Αὐτή η κλητὴ και αγία ημέρα.

Ἐφθη απλανῆς οδηγός εν Αθήναις, Νικόλαος εκ Νάξου, ο Λειτουργός του Ὑψιστου, ο Πλανάς ο απλούς, τας υψώσεις του Θεού εν τω λαρύγγι, αυτού ο σπουδάσας, νυκτί τε και ημέρα.

Δεῦτε αδελφών την αγίαν δυάδα, Παρθένιον συνάμα, τη ιερά Ευμενίω, Κουδουμά της Μονής, τους δομήτορας ωδαις μεγαλύνωμεν, της Κρήτης φωστήρας, Θεού τε παραστάτας.

Ἦλιος φαιδρός εκ Νισύρου επέστη, Γρηγόριε ο φίλος, της ιεράς ησυχίας, εν Γραβά της Αγνής, Θεοτόκου ο εγείρας το Κάθισμα, εν ω προσελθόντων, ψυχάς εξωμολόγει.

Ἴδέ μοι υιός η Συλίβενα λέγει, ετέχθη εν οσίοις, ο Ιερόθεος ούτος, των πατέρων Πατήρ, εν τω Ἄθωνι μαθών τα απόρρητα, και βίω αμέμπω, Θεώ ιερατεύσας.

Θεοτοκίον.

Σύσκιον Αγνή και αλάξευτον όρος, προφήται θεηγόροι, εν ταις Γραφαίς σε καλοῦσι, παρθενίαν και γαρ, εν τω τίκτειν ακεραίαν ετήρησας, Θεού βουληθέντος, εκ Σου σωματωθήναι.

Ωδή θ'. Φωτίζου, Φωτίζου.

Στίχος: Μεγάλυνον ψυχή μου, θεία εν αίνεσει, πάνσεπτον χορείαν, Πατέρων Κολλυβάδων.

Ίασεις, προχέει, παντοδαπὰς πάση τη γη• Εκκλησίας ως Νείλος, ο κλεινός Νεκτάριος. Αίγινα νυν, επαγάλλου λαμπρώς• χαίρε ομού, Θράκης Σηλυβρία, και της Αιγύπτου Πεντάπολις.

Στίχος: Μεγάλυνον ψυχή μου, θείους Κολλυβάδας, πίστεως τους όρους, φυλάξαντας αμέμπως.

Δοχείον, ευώδες, των υπερτίμων δωρεών• ο Παρθένιος πέλει, ο της Χίου έξάρχος• πλείστας ψυχάς, οδηγήσας Θεώ• νόσους δεινάς, πόρρω απελάσας, και προΐδών τα εσόμενα.

Στίχος: Μεγάλυνον ψυχή μου, θείους Κολλυβάδας, σάλπιγγας ηχούσας, ζωής τα μεγαλεία.

Ως έαρ, προήλθε, καιροίς υστέροις και στυγνοίς• μυροβόλου εκ Χίου, ο πολύς Παχώμιος. Πήξας Μονήν, των Παρθένων Χριστού• άμα Ναόν, μέγαν περατώσας, της Τρισηλίου Θεότητος.

Στίχος: Μεγάλυνον ψυχή μου, θείους Κολλυβάδας, άροτρα φυτείαν, καλλίστην γεωργούντα.

Ρημάτων, τοις φθόγγοις, επικροτήσωμεν πιστοί• Κολλυβάδων Πατέρων, την σεπτήν ομήγυριν. Λόγου Θεού, τας μεγάλας φωνάς• συν τοις γνωστοίς, όσους ανωνύμους, Αυτών πρεσβείας αιτούμενοι.

Δόξα.

Στίχος: Μεγάλυνον ψυχή μου, θείους Κολλυβάδας, πρέσβεις ευπρόσδεκτους, Τριάδος της Αγίας.

Αγάλλεται Ἄθως, πατροποθήτως ανυμνών•

Κολλυβάδων των θείων• εορτήν την εύσημον. Χείρας Ελλάς, ευφροσύνως κροτεί• νήσοι πολλαί, χαίρουσιν Αιγαίου, και η Εδέμ μεγαλύνεται.

Και νυν. Θεοτοκίον.

Στίχος: Μεγάλυνον ψυχή μου, την τιμιωτέραν, και ενδοξοτέραν, των άνω στρατευμάτων.

Σκηνώσας εν μήτρα, σου της Παρθένου και Αγνής• ο Δεσπότης των όλων, Μαριάμ σε έδειξε. Δόξης Ναόν, και Μητέρα Αυτού• θαύμα καινόν, νόας Ασωμάτων• και των βροτών καταπλήττουσα.

Καταβασία. Ο Άγγελος εβόα... Φωτίζου, Φωτίζου.

Εξαποστειλάριον.

Ἦχος. γ´. Ο ουρανόν τοις άστροις.

Του ουρανού την δόξαν, εκδιηγείσθε τοις εν γη, λόγοις σοφοίς Κολλυβάδες, οικονομίας τε φρικτής, τα υπέρ νουν μεγαλεία, βίβλοις εγράψατε θείοις.

Ἐτερον. Ἦχος β´. Σαρκή υπνώσας.

Χριστού τους νόμους εν πλαξί, των καρδιών χαράξαντες, πανόλβιοι Κολλυβάδες οδόν εδείξατε ορθήν, ην πορευθέντες λέγομεν• χαίρετε οι αυτόπται,

της άνω λαμπρότητος.

Έτερον Ήχος β´. Γυναίκες ακουτίσθητε.

Τον δρόμον της ασκήσεως, καλώς ετελειώσατε•
πόνους και μόχθους ποικίλους, σαρκός νεκρώσαντες
πάθη• δάκρυσι θείοις σπείροντες, τα καλά εθερίσατε•
άφθαρτον αγαλλίασιν, ζωήν αλήκτου φωτός τε, ω
Κολλυβάδες Πατέρες.

Έτερον. Σαρκή υπνώσας.

Ζυγόν επ ώμων του Χριστού, τον έλαφρυν αράμενοι,
Μακάριοι Κολλυβάδες, Αυτού οπίσω εν χαρά,
ακολουθούντες εύρατε. Κλέος αθανασίας, και
πλούτον ουράνιον.

Του Πάσχα. Ήχος β´. Σαρκή υπνώσας.

Εις τους Αίνους.

Ιστώμεν στίχους η´. Και ψάλλομεν Στιχηρά
Αναστάσιμα δ´.

Και των Οσίων δ´. Τα εξής:

Ήχος α´. Των ουρανίων ταγμάτων.

Τον Αρχιθύτην Κορίνθου, κλεινόν Μακάριον, συν
Νικοδήμω Νάξου, και του Άθωνος λύραν, άμα των
Παρίων, άνδρα σοφόν, Αθανάσιον στέψωμεν, των
Κολλυβάδων Πατέρων τας απαρχάς, τελειότητα
εικόνας τε.

Τετράς σεπτών Κολλυβάδων, εκ Χίου έλαμψε, συν

Νικηφόρω Νήφων, αγιότητος λύχνος, άρχων Κοινοβίων, νους γρηγορών, συν αυτοίς τε Παρθένιος, και ο Παχώμιος πήξας Μοναζουσών Παρθενώνα τον πανίερον.

Τυφλού Ανθίμου γεραίρω, τα κατορθώματα, του Αυξεντίου άθλους, Παϊσίου τα έργα, Σκούρτου Παρθενίου, τας αρετάς, Αρσενίου τα θαύματα, Ιεροθέου ιδρώτας, νίκας ομού, του Σιλβέστρου του παμμάκαρος.

Της Πενταπόλεως χαίρε, ποιμήν Νεκτάριε, υιέ Καλύμνου Σάββα, και Κοσμά Αιτωλίας, Κύριλλε της Πάρου, Νάξου Πλανά, και Νισύρου Γρηγόριε, συν Ευμενίω Παρθένιε αδελφοί, Κουδουμά Μονής οι κτίτορες.

Της αληθείας τα σκεύη, λαμπρά τε στόματα, τους αροτήρας Λόγου, αλιείς των ανθρώπων, πνεύματος γραφίδας, των αρετών, τα αστράπτοντα έσοπτρα, τους Κολλυβάδας πατέρας εν τω φωτί, Αναστάσεως δοξάσωμεν.

Δόξα. Ήχος πλ. α΄.

Τους υιούς της μεγαλοπρεπειας, και λευκοφόρους κήρυκας της άνω δόξης, τους θεμελίους της πίστεως, και οίκους της Θεού σοφίας, τους Κολλυβάδας Πατέρας, εν μεγαλωσύνη δεύτε ευφημήσωμεν. Ούτοι

γαρ την παρακαταθήκην την ιεράν, εν ακεραιότητι
εφύλαξαν, τας θλίψεις ως χαράν ηγησάμενοι. Και
ταις θείαις επόμενοι παραδόσεσιν, θυσίαν εαυτούς τω
Θεώ έδωκαν, τη ελπίδι της μελλούσης Βασιλείας.
Της δε τελείας αγάπης τας αναβάσεις, εν καρδία
θέμενοι, εις τα ύψη της ακραιφνούς θεολογίας
έφθασαν, Θεόν ορώντες και Θεώ ορώμενοι. Τούτοις
συμφώνως είπωμεν• Χαίρετε του Λόγου άροτρα, οι
γεωργήσαντες καλώς, την ουρανόσπαρτον φυτείαν.
Χαίρετε της του Ευαγγελίου αυλής, αι κατάκαρποι
ελαίαι• του θείου αμπελώνος εργάτες, οι εν δάκρυσιν
σπείραντες, και θερίσαντες αγαλλίασιν αιώνιον.
Αυτής ημάς αξιώσατε, ίνα μισθαποδότην και Θεόν
δοξάζωμεν, τον έχοντα έλεος αμέτρητον.

Και νυν.
Αναστάσεως ημέρα.

Εις την Λειτουργίαν

Τα αντίφωνα του Πάσχα.
Απόστολος. Ευαγγέλιον.

Εις τον Κοινωνικόν. Μεγαλυνάριον.
Χαίρετε Πατέρες θεοειδείς, Κολλυβάδες θείοι,
Εκκλησίας σάλπιγξ χρυσή• Χαίρετε οι πράξει και
λόγω δαδουχούντες, πιστούς εις το γινώσκειν,

δόγματα άγια.

Δίστιχα ακροτελεύτια.

Του Κυρίου στέργειν με την παρακαταθήκην,
νόμοις άγίοις τε στοιχείν καταξιώσατέ με,
ω Κολλυβάδες Πατρικαίς υμών ικετηρίαίς,
πτωχαίς ωδαις Μονάζουσα λιτάζει Ισιδώρα.